

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **Ing. J.V. ,** narozený dne ...
bytem ...
zastoupený advokátem JUDr. Karlem Vodičkou
sídlem Kyjevská 1228/77, 326 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

za účasti
osoby zúčastněné **E.M. ,** narozený dne ...
na řízení: bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Mariem Kotorou
sídlem Malická 11, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2019, č. j. PK-RR/730/19,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Stod, odboru výstavby, ze dne 1. 12. 2018, čj. 2816/18/OV (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž bylo vydáno dodatečné povolení stavby „oplocení, zpevněné plochy, betonové sloupy“ na pozemku parc. č. x, x, x, x, x a st. x v k. ú. x (dále jen „*stavba*“), a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce uvedl, že je vlastníkem pozemku parc. č. x v k. ú. x sousedícího s pozemkem, na němž se nachází stavba. Pozemek žalobce bude stavbou zcela znehodnocen, neboť žalobce zamýšlí na svém pozemku realizovat stavbu rodinného domu určenou individuální rekreaci. Stavba je zcela nevhodná vzhledem k venkovskému charakteru lokality a z estetického hlediska je zcela nedostatečná. Stavba navazuje na jiný stavební záměr povolený rozhodnutím Městského úřadu Stod, odboru výstavby, ze dne 30. 7. 2018, čj. 2148/18/OV, potvrzeným rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 10. 2018, čj. PK-RR/3799/18 (dále jen „*jiná stavba*“), které napadl žalobce správní žalobou u zdejšího soudu v dosud neskončeném řízení vedeném pod sp. zn. 57 A 158/2018.
3. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že stavba ve spojení s jinou stavbou je stavebním záměrem průmyslového charakteru, jímž se stala výstavba rodinného domu pro rekreaci žalobce fakticky nemožnou. Realizací stavby bude žalobce omezen na svých možnostech výstavby, pokud vůbec k výstavbě přistoupí. Závěr žalovaného, že stavba může sloužit svému účelu samostatně, je nesprávný, protože pomíjí souvislost s jinou stavbou, aniž by se žalovaný zabýval stavbou a jinou stavbou jako celkem. Žalobce napadl i závěr žalovaného, že námitky žalobce jsou irelevantní, protože žalobci nebylo vydáno žádné povolení k jeho stavebnímu záměru ani žádný stavební záměr na svém pozemku nerealizoval. Žalobce dodal, že se mu nelze divit, pokud nemá motivaci věnovat energii svému nejistému stavebnímu záměru, který je bezprostředně ohrožen stavbou a jinou stavbou, za situace, kdy stavební řízení ohledně stavby a jiné stavby trvalo dlouhé roky (to vše dále jen „*první okruh žalobních námitek*“).
4. Projektová dokumentace stavby neobsahuje posouzení souladu s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování, když stavba, mající průmyslový charakter, vybočuje z okolní obytné a vesnické zástavby. Stavba i jiná stavba se nacházejí uvnitř zastaveného území obce Losina a hyzdí okolní zástavbu a krajinu a omezují smysluplné rekreační využití území. Stavba je v rozporu se Zásadami územního rozvoje Plzeňského kraje. Žalobce dodal, že správní úřady neprověřily dostatečně účinky stavby na tzv. pohodu bydlení (kvalitu prostředí), která je jedním z územně technických požadavků stavebního zákona, resp. vyhlášky č. 501/2006 Sb. Správní orgány se přes námitky žalobce důkladně nezabývaly zajištěním pohody bydlení, když této povinnosti nebyly zbaveny tím, že stanoviska dotčených orgánů konstatovala dodržení předepsaných limitů. Žalobce

napadl dále závěr žalovaného, že stavbou žalobci nehrozí žádné imise znemožňující užívání jeho pozemku, a to s ohledem na nutnost posuzovat stavbu spolu s jinou stavbou (to vše dále jen „*druhý okruh žalobních námitek*“).

5. Dále žalobce namítl zmatečnost napadeného rozhodnutí, protože není zřejmé, jaký je vlastně předmět dodatečného povolení stavby a v jakém vztahu je tento k již provedeným stavbám. Odkázal-li žalovaný na doplnění žádosti ze dne 24. 8. 2018, pak taková listina není součástí spisu, a ani z listiny ze dne 24. 9. 2018 nevyplývá bližší popis předmětu dodatečného stavebního povolení (to vše dále jen „*třetí okruh žalobních námitek*“).
6. Žalobce dále namítl, že v průběhu stavebního řízení nebylo doloženo žádné stanovisko silničního správního úřadu, ani rozhodnutí o připojení, když vyjádření obce Chotěšov k připojení pozemku nelze použít, protože pozemek obce Chotěšov parc. č. x v k. ú. x nesousedí s pozemkem se stavbou a není pravdou, že by pozemek se stavbou byl dlouhodobě připojen. Žalobce dodal, že Městský úřad Stod sice sdělil, že není dotčeným správním orgánem, ale není zřejmé, proč byl tento úřad dotazován. Vyjádření Obecního úřadu Chotěšov, že připojení na komunikaci je stávající, není srozumitelné. Žalobce konečně namítl, že chybné označení pozemků parc. č. x a x v k. ú. x, sousedících s pozemkem se stavbou a majících charakter veřejného prostranství, ze strany prvoinstančního orgánu žalovaný nemohl napravit (to vše dále jen „*čtvrtý okruh žalobních námitek*“).
7. V dalším okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že nebyl doložen dodatek technické zprávy o předmětu skladování ve skladové hale dle výzvy ze dne 6. 1. 2017, v žádosti absentoval popis stavebního záměru z hlediska budoucího provozu a jeho vlivu na okolí a rozbor souladu stavby s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování. Žalobce odkázal na věcnou souvislost stavby s jinou stavbou a dodal, že účel stavby nebyl uveden v napadeném rozhodnutí. Nelze akceptovat postup, kdy je ohledně účelu stavby odkazováno na projektovou dokumentaci nebo na prvoinstanční rozhodnutí (to vše dále jen „*pátý okruh žalobních námitek*“).
8. Žalobce namítl ještě, že prvostupňový orgán opakovaně prodlužoval lhůtu k doplnění podkladů a i přes jejich nedoplnění vydal rozhodnutí. Podle žalobce byl účastník porušující právo správními orgány protežován, což žalobce frustruje, protože žádost stavebníka stavby měla být včas zamítnuta (to vše dále jen „*šestý okruh žalobních námitek*“).
9. V posledním okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že stavebník stavby protiprávně zahájil realizaci stavby bez povolení a měl být proto sankcionován a jeho nezákonný postup neměl být nevychovně zhojen dodatečným povolením. Žalobce brojil proti nešvaru v postupech stavebních úřadů, které pomáhají účastníkům nabývat dodatečná stavební povolení, což je projevem úředního alibismu vedoucí k devastujícím důsledkům (to vše dále jen „*sedmý okruh žalobních námitek*“).
10. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že žalobní námítky byly žalobcem uplatněny ve správním řízení a byly správními orgány obou stupňů vypořádány, pročez odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

12. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

13. Vzhledem k tomu, že oba účastníci řízení vyslovili s tímto postupem výslovný souhlas, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
14. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

15. Žaloba je nedůvodná.
16. Soud předesílá, že v posuzovaném řízení šlo o terénní úpravy vyžadující rozhodnutí o změně využití území a stavbu sloupů vyžadující územní souhlas nebo územní rozhodnutí.
17. Soud při posouzení důvodnosti žaloby vyšel z následující právní úpravy.
18. Podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb. (dále jen „*stavební zákon*“) zahájí stavební úřad řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.
19. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze stavbu podle předchozí věty dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že
- a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,
 - b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
 - c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.
20. Podle § 129 odst. 7 stavebního zákona se u terénních úprav postupuje podle odstavců 2 až 6 § 129 přiměřeně. Vydané dodatečné povolení nahrazuje územní rozhodnutí.
21. Podle § 90 odst. 1 stavebního zákona posuzuje stavební úřad v územním řízení záměr žadatele, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky

- a) tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,
- b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem,
- c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.
22. Podle odst. 2 § 90 stavebního zákona posuzuje stavební úřad soulad s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování u stavebních záměrů, pro které se nevydává závazné stanovisko podle § 96b; stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby, jde-li o stavby, které lze provést bez stavebního povolení nebo souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru.
23. Podle § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. platí, že v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území je obecným požadavkem takové vymezování pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umísťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území. Podle odst. 2 tohoto zákonného ustanovení lze v zastavěném území obce, která nemá územní plán, územní plán obce, regulační plán nebo územně plánovací dokumentaci sídelního útvaru nebo zóny, vymezovat pozemky a umísťovat stavby pro bydlení, pro rodinnou rekreaci, pro stavby občanského vybavení souvisejícího a slučitelného s bydlením a rekreací, a pro stavby dopravní a technické infrastruktury a pozemky veřejných prostranství; vymezování jiných pozemků a umísťování dalších staveb na nich je možné, jen pokud tyto stavby nesnižují kvalitu životního prostředí nad limitní hodnoty stanovené jinými právními předpisy.
24. Rozsah přezkumu žalovaného ve vztahu k prvoinstančnímu rozhodnutí na základě odvolání podaného žalobcem je vymezen v § 89 odst. 2 správního řádu tak, že odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
25. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 232/2017 - 104, ze dne 11. dubna 2019, podle něhož „Rozsah přezkumu prováděného správním orgánem při rozhodování o odvolání lze dovodit z § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož „odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.“ Z odůvodnění rozhodnutí o odvolání tak musí být patrný především dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Dále musí být zřejmé, jak naložil správní orgán s námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání, proč považuje argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, podle

kteří právní normy rozhodl, případně zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 AfS 92/2012 - 45).“

26. Žalobce mohl účinně namítat jen taková pochybení správních orgánů v řízení o dodatečném povolení stavby, kterými mohl být reálně dotčen ve svých právech. Rozsah toho, co byl oprávněn v žalobě namítat, je totiž určen jeho postavením ve správním řízení (shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 As 23/2014-57, a ze dne 19. 12. 2014, č. j. 7 As 252/2014-205). Důvodem žalobcova účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona byla ochrana jeho vlastnických práv k pozemku parc. č. x v k. ú. x. Právě výlučně k ochraně těchto práv mohl žalobce vznášet námitky ve smyslu § 129 odst. 2 věta poslední stavebního zákona, navíc v omezené lhůtě podle zásady koncentrace stavebního řízení.
27. Ze shora uvedeného vyplývá, že jednou z podmínek procesní úspěšnosti každé jednotlivé žalobní námitky bylo, že tato námitka byla uplatněna v odvolání žalobce ve správním řízení a že namítaná skutečnost je způsobilá se negativně přímo dotknout vlastnického práva žalobce k jeho pozemku (§ 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona). Nesplňovala-li by žalobní námitka tuto podmínku, nemohla taková námitka jako žalobní bod obstát, protože žalovaný nemohl pochybit, nevypořádal-li takovou námitku vůbec nebo vypořádal-li ji nesprávně. Jinými slovy, jakmile není jakákoli z uvedených podmínek splněna, žalobcem vznesená argumentace by vybočila z mezí jeho přípustných námitek ve smyslu stavebního zákona, šlo by o pouhé připomínky a jejich vadné nebo chybějící vyhodnocení nemůže mít povahu procesní vady s vlivem na zákonnost výroku napadeného rozhodnutí.
28. K **prvnímu okruhu žalobních námitek** uvádí soud následující.
29. Žalobce namítal, že stavba ve spojení s jinou stavbou je stavebním záměrem průmyslového charakteru, jímž se stala výstavba rodinného domu pro rekreaci žalobce fakticky nemožnou, když realizací stavby bude žalobce omezen na svých možnostech výstavby, pokud vůbec k výstavbě přistoupí. Podle žalobce není relevantní, zda žalobci bylo vydáno povolení k jeho stavebnímu záměru nebo zda svůj stavební záměr na svém pozemku již realizoval.
30. V odvolání ve vztahu k prvnímu okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že výstavbě rodinného domu pro rekreaci žalobce brání vybudování průmyslového objektu a průmyslový provoz na sousedním pozemku. Tuto námitku vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí tak, že u stavby nelze hovořit o imisích na okolí, které by znemožňovalo užívání okolních pozemků a že vzhledem k tomu, že na pozemku žalobce nejsou stavby ani ohledně nich není vydáno žádné stavební rozhodnutí, nemůže být pozemek žalobce stavbou spočívající ve sloupech a zpevněné ploše ovlivněn.
31. Námitka není důvodná.
32. Jakkoli je sporné, zda námitka se obsahově kryje s odvolací námitkou (v žalobě je odkazováno na stavbu a jinou stavbu, přičemž v odvolání argumentuje žalobce toliko průmyslovým objektem a provozem, jímž stěží mohou být zpevněné plochy a sloupy), nemusely správní orgány k této námitce přihlížet a soud aprobej odůvodnění napadeného rozhodnutí v tom směru, že vzhledem k neexistenci stavby na pozemku žalobce a rozhodnutí týkající se takové stavby nemůže být námitka považována za relevantní.
33. Judikatura správních soudů se totiž ustálila na závěru, že namítají-li sousedé jako účastníci

územního řízení či řízení o odstranění stavby, že by navrhovaná či dodatečně povolovaná stavba bránila jejich budoucím stavebním záměrům, vezme stavební úřad takové námitky v úvahu pouze tehdy, pokud již i tito sousedé o povolení jimi zamýšlené stavby sami požádali. K budoucím eventuálním stavebním úmyslům se nepřihlíží a sousedé se v tom případě mohou úspěšně bránit pouze poukazem na rozpor projednávané stavby s obecně závaznými právními předpisy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. ledna 2016, čj. 5 As 80/2015 – 77, platí, že „[...]stavební úřad nepřihlíží k budoucím stavebním záměrům, ledaže by pro ně bylo požádáno o příslušné rozhodnutí či jiný předmětný úkon stavebního úřadu (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 2. 2001, sp. zn. 30 Ca 206/2000, publ. pod č. 774/2001 SJS).“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. května 2015, čj. 2 As 57/2015 – 41, je uvedeno, že „S krajským soudem lze souhlasit, i pokud jde o odkaz na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 2. 2001, č. j. 30 Ca 206/2000, dle kterého se do úvahy sice berou i budoucí stavební záměry sousedů jakožto účastníků územního řízení, avšak pouze v případě, pokud již tito zažádali o povolení jimi zamýšlené stavby (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 61/2008 - 135). Budoucí záměr výstavby rodinného domu pro dceru stěžovatelů v době, kdy byl vydán souhlas, nedospěl do takového stadia, aby byl důvod jej jakkoli zohlednit, když v době podání ohlášení a vydání souhlasu stěžovatelé ani nepožádali o vydání územního rozhodnutí, souhlasu, příp. stavebního povolení. Krajský soud proto tuto námitku zhodnotil správně. V daném případě tak nebyl důvod posuzovat vzájemný odstup neexistující stavby rodinného domu stěžovatelů od umísťované stavby. Poukazují-li stěžovatelé na § 23 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., dle kterého se „[s]tavby (...) umísťují tak, aby stavba ani její část nepřesahovala na sousední pozemek. Umístěním stavby nebo změnou stavby na hranici pozemků nebo v její bezprostřední blízkosti nesmí být znemožněna zástavba sousedního pozemku,“ nutno uvést, že předmětná stavba byla v nyní projednávané věci umístěna tak, že nepřesahovala na sousední pozemek a nebyla umístěna ani v bezprostřední blízkosti hranice pozemků. Ze spisu plyne, že nejkratší vzdálenost od hranice pozemku stěžovatelů je 2,02 m, což je v souladu i s § 25 předmětné vyhlášky. Zástavba sousedního pozemku tudíž není znemožněna. Tvzení stěžovatelů, že umístěním stavby na sousední pozemek jim bude znemožněno realizovat stavbu rodinného domu na jejich pozemku, nutno vyhodnotit pouze jako spekulativní tvrzení předjímající výsledek řízení, jež nebylo stěžovateli v době ohlášení stavby ani v době vydání souhlasu v dané věci ani iniciováno. Toto tvrzení je proto pro posouzení zákonnosti napadeného rozsudku bezpředmětné.“

34. Soud dodává, že žalobce ostatně ani nijak neidentifikoval, jak konkrétně a proč by výstavbu rekreačního objektu stavba znemožňovala. Soud je toho názoru, že stavba stavebníka *de iure* ani *de facto* výstavbu žalobci znemožňuje, když žalobce ani konkrétní skutečnosti mající původ ve stavbě brání žalobci ve stavbě rekreačního objektu nespecifikoval.
35. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce ještě uvedl, že závěr žalovaného, že stavba může sloužit svému účelu samostatně, je nesprávný, protože pomíjí souvislost s jinou stavbou, aniž by se žalovaný zabýval stavbou a jinou stavbou jako celkem.
36. Zde je na místě uvést, že žalobce v odvolání zmiňoval jinou stavbu, ač si musel být vědom, že se řízení týká výlučně stavby (a nikoli jiné stavby). Pokud za této procesní situace žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že řízení o dodatečném povolení jiné stavby bylo pravomocně skončeno a že jiná stavba a stavba mohou svým účelům sloužit samostatně, reagoval zjevně na tuto pasáž odvolání žalobce, v němž žalobce, jak je výše uvedeno, argumentoval „průmyslovým objektem“ a „průmyslovým provozem“. Žalobce však

v odvolání nepožadoval, aby byla stavba a jiná stavba posuzovány jako celek, ani nijak jejich souvislost neodůvodňoval. S tímto tvrzením přišel žalobce až v žalobě.

37. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. listopadu 2012, č. j. 7 As 120/2012-40, publikovaný ve Sb. NSS pod č. 2829/2013, podle jeho právní věty platí, že *„Při povolování stavby (zde dodatečného povolení stavební úpravy rodinného domu spočívající v rozšíření stávajícího bytu a zřízení nových administrativních prostor včetně dvou parkovacích stání u stavby nacházející se v čistě obytné části města) se stavba posuzuje vždy jako jeden funkční celek. Proto nelze posuzovat dvě součásti stavebních úprav (na jedné straně stavební úpravy samotného domu, na straně druhé zřízení parkovacích stání) odděleně, nýbrž společně (viz čl. 10 odst. 3 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze).“* Již z publikované právní věty je zřejmé, že na posuzovaný případ nedopadá. Z obsahu odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že šlo o situaci, kdy zřízení parkovacích stání bylo podmíněno stavební úpravou související s rekonstrukcí předmětného domu a kdy nešlo o standardní terénní úpravy z hlediska technické úpravy pozemku, nýbrž o stavební úpravu podmiňující existenci výjimečně přípustného využití části rodinného domu z hlediska územního plánu. Podle čl. 10 odst. 3 uvedené vyhlášky totiž musely být stavby *„vybaveny zařízením pro dopravu v klidu (parkovací a odstavná stání) odpovídajícím velikosti, funkci a umístění stavby a řešeným přednostně jako součást stavby nebo její provozně neoddělitelná část, anebo umístěným na pozemku stavby včetně komunikace pro zajištění vozidel na jednotlivá stání. U bytových domů mohou být odstavná a parkovací stání umístěna v dostupné vzdálenosti i mimo pozemek stavby; stání pro návštěvníky podle odstavce 5 písm. a) bod 2. musí být veřejně přístupná. Z celkového počtu stání stanovených podle této vyhlášky musí být v garážích umístěn nejméně počet stání rovnající se počtu bytů, nebo požadovaný počet stání, je-li menší než počet bytů.“* Z pohledu vyhlášky byla vybavenost zařízením pro dopravu v klidu nedílnou součástí výstavby.
38. O popsáný případ v posuzované věci nejde. Sloupy a terénní úpravy tvořící stavbu nejsou podmíněny jinou stavbou. Jinými slovy, stavba není nedílnou součástí jiné stavby, řečeno slovy Nejvyššího správního soudu v popsáném rozsudku. Proto závěr žalovaného, že stavba může sloužit svému účelu samostatně, je správný. Přijmout meritorní rozhodnutí ve věci stavby je možné bez ohledu na stav a výsledek řízení o jiné stavbě. Jinak řečeno, i kdyby z jakéhokoli důvodu jiná stavba nebyla realizována, nebo byla odstraněna, na meritorní rozhodnutí v posuzované věci to mít vliv nemůže. Soud v posuzovaném případě nespátřuje snahu o postupné získání povolení na stavby, které ve svém souhrnu překračují některý z veřejnoprávních regulativů, což je typický důsledek použití tzv. salámové metody (srov. relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 As 18/2011 – 117, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 4 As 162/2013 – 53, či ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 120/2012 – 40).
39. K **druhému okruhu žalobních námitek** uvádí soud následující.
40. Namítal-li žalobce, že projektová dokumentace neobsahuje posouzení souladu s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování, uplatnil žalobce tuto námitku již v odvolání.
41. Žalovaný tuto námitku vypořádal v napadeném rozhodnutí tak, že se namítaným souladem zabýval prvoinstanční orgán na str. 4 a 5 svého rozhodnutí a žalovaný úvahu prvoinstančního orgánu aproboval. Prvoinstanční orgán na uvedeném místě svého rozhodnutí k této otázce uvedl, že obec Chotěšov nemá územně plánovací dokumentaci a

dotčené pozemky leží v zastavěném území obce, na okraji obce. Na sousedním pozemku parc. č. x byla povolena manipulační plocha sloužící jako odstavná plocha automobilů z přilehlého autoservisu. Ve vytyčovacím náčrtu, na nějž výrok prvoinstančního rozhodnutí v podmínkách pro dokončení stavby odkázal, jsou řešeny obecné požadavky na využívání území vyhláškou č. 501/2006 Sb., stavba nebude napojena na technickou infrastrukturu a nemá žádné podmiňující a časové vazby na okolní pozemky.

42. Námitka není důvodná.
43. Soud ověřil, že projektová dokumentace založená ve správním spisu obsahuje údaje, že dotčený pozemek je součástí intravilánu obce mimo chráněná území a že stavba je v souladu s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování (bod A.3 projektové dokumentace). Prvoinstanční orgán provedl posouzení podle § 129 odst. 3 stavebního zákona a dospěl k závěru, že stavba není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Žalobce namítal, že projektová dokumentace neobsahuje posouzení souladu s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování, což není, jak je výše s odkazem na obsah projektové dokumentace uvedeno, pravda. Proto je žalobní námitka nedůvodná. Soud dodává, že žalobce ostatně ani netvrdil, zda a v jakém konkrétním aspektu je stavba v rozporu s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování, tj. jaká konkrétní charakteristika stavby je v rozporu s konkrétním údajem konkrétní územně plánovací dokumentace nebo konkrétním cílem či úkolem územního plánování. Soud aprobuje závěr žalovaného na str. 7 napadeného rozhodnutí, že lokalita nemá žádné zvláště chráněné území vesnického charakteru a že zpevněním plochy a výstavbou sloupů nedochází k žádnému nevratnému zásahu do krajiny a vesnického charakteru území. Stejně tak soud aprobuje závěr žalovaného, že zpevněná plocha a sloupy (tj. stavba) nebudou produkovat žádné imise znemožňující užívání žalobcova pozemku, když žalobce konkrétní imise ani netvrdil.
44. Zbytek námitek obsažených v druhém okruhu žalobních námitek (tj. že stavba uvnitř zastavěného území obce má průmyslový charakter, omezuje rekreační využití území, že je stavba v rozporu se Zásadami územního rozvoje Plzeňského kraje, že správní úřady neprověřily dostatečně účinky stavby na tzv. pohodu bydlení (kvalitu prostředí), která je jedním z územně technických požadavků stavebního zákona, resp. vyhlášky č. 501/2006 Sb., přestože stanoviska dotčených orgánů konstatovala dodržení předepsaných limitů), žalobce v odvolání ve správním řízení neuplatnil. Proto tyto žalobní námitky nemohly být z podstaty procesně úspěšné, protože žalovaný nemohl v napadeném rozhodnutí pochybit s důsledkem nezákonnosti napadeného rozhodnutí, pokud tyto (v odvolání neuplatněné) námitky nevypořádal.
45. Soud dodává s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. února 2006, č.j. 2 As 44/2005-116, že žalobce netvrdil, že by na jeho pozemku byla, slovy Nejvyššího správního soudu, nějaká zavedená úroveň pohody bydlení. Pokud jde o dobu *pro futuro*, pak pozemek žalobce má stejný právní charakter jako pozemek stavebníka, tj. jde o obecně zastavěného území. Tomu odpovídá i právo stavebníka (stejně jako žalobce) využít pozemku (za splnění ostatních podmínek) pro stavební záměry. Každá stavba

určitým pozitivním či negativním způsobem mění kvalitu prostředí, ale výlučně v případě konkrétních tvrzení o tom, jak stavba škodí, lze porovnávat právo na stavbu na jedné straně a míru obtěžování souseda na druhé straně. To vše je však podmíněno tím, že soused uvede, v čem konkrétně se cítí obtěžován či vnímá hrozbu obtěžování. Žalobcem nekonkretizovaná hypotetická obava však není způsobitelná srovnáním obou zájmů popsaných výše.

46. K **třetímu okruhu žalobních námitek** uvádí soud následující.
47. Žalobce v žalobě (stejně jako v odvolání) namítl, že není zřejmé, jaký je předmět dodatečného povolení stavby a v jakém vztahu je tento k již provedeným stavbám. Tuto námitku vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí tak, že předmět řízení je zřejmý z prvoinstančního rozhodnutí a předchozího řízení.
48. Soud ověřil, že předmět řízení je v prvoinstančním rozhodnutí vymezen jako dodatečné povolení stavby oplocení, zpevněné plochy a betonových sloupů na pozemcích specifikovaných v rozhodnutí, když (oplocení se pozemku žalobce nikterak netýká) je popsáno, jak je plocha zpevněna (recyklovaným broušeným silničním povrchem), v jaké ploše je plocha zpevněna (2 849 m²), kolik je sloupů (5 ks), jakou výšku sloupky mají (7,6 m) a k čemu sloupky budou sloužit (umístění kamerového systému bez přívodu elektrické energie), přičemž v podrobnostech bylo odkázáno na vytyčovací náčrt dle výroku II bod 1 prvoinstančního rozhodnutí.
49. Námitka je nedůvodná.
50. Soud aprobuje závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí, že předmět dodatečného povolení stavby je v prvoinstančním rozhodnutí specifikován naprosto dostatečně. Správní orgány obou stupňů předmět řízení vymezily dostatečně určitě a dostaly požadavkům na určitost výroku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118, vyslovil právní závěr, že správní orgán může pro přehlednost výroku odkázat na přílohu rozhodnutí. Žalobce ostatně ani neidentifikuje nejasnosti, které by specifikace předmětu řízení měla vzbuzovat. Nesrozumitelnou se jeví námitka, že není zřejmé, v jakém vztahu je předmět dodatečného povolení stavby k již provedeným stavbám, když žalobce neuvádí, jaké „již provedené stavby“ má na mysli. Obecně k této námitce soud uvádí, že vztah předmětu dodatečného povolení stavby k již provedeným stavbám není povinnou součástí rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.
51. Ani žalobní námitka, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na doplnění žádosti ze dne 24. 8. 2018, přestože žádost byla doplněna dne 24. 9. 2018 bez bližšího popisu předmětu dodatečného stavebního povolení, není s to způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí: Překlep v měsíci podání doplnění žádosti je zřejmý, a jak je jasné z žaloby, i žalobce překlepu porozuměl. Žalobce ve své námitce pomíjí, že doplněním žádosti ze dne 24. 9. 2018 byl upřesněn předmět žádosti, přičemž konkrétní specifikace předmětu žádosti jednoznačně vyplývá z vytyčovacího náčrtu dle výroku II bod 1 prvoinstančního rozhodnutí, který byl prvoinstančnímu orgánu předložen již dne 15. 6. 2018.
52. K **čtvrtému okruhu žalobních námitek** soud uvádí následující.
53. Žalovaný tyto námitky ve svém rozhodnutí vypořádal tak, že pozemky parc. č. x a x v k. ú. x jsou veřejným prostranstvím, přičemž obec Chotěšov ve správním řízení sdělila jako místně a věcně příslušný silniční správní úřad, že připojení pozemku na pozemní komunikaci je stávající, s odkazem na fotodokumentaci.

54. Soud aprobejuje závěr žalovaného, že v prvoinstančním řízení bylo prokázáno, že kompetentní silniční správní úřad (obec Chotěšov) nevznese k zamýšlené stavbě žádné výhrady s odůvodněním, že pozemky, na nichž je stavba umístěna, jsou již k veřejné dopravní infrastruktuře připojeny („stávající připojení k pozemní komunikaci“), když na pozemku parc. č. x je pozemní komunikace, a pozemky parc. č. x a x ve vlastnictví obce Chotěšov jsou veřejným prostranstvím umožňujícím napojení na veřejnou dopravní infrastrukturu. Námitka je proto nedůvodná.
55. Namítl-li žalobce, že vyjádření obce Chotěšov nelze použít, protože pozemek obce Chotěšov parc. č. x v k. ú. x nesousedí s pozemkem se stavbou, nemá pravdu, protože dopravní napojení pozemků, na nichž je umístěna stavba, je přes veřejná prostranství na pozemcích obce Chotěšov parc. č. x a x na pozemní komunikaci parc. č. x. Obec Chotěšov ve svém stanovisku uvedla, že toto napojení je stávající, tj. takto je využíváno, bez námitek ze strany obce Chotěšov. Namítl-li žalobce, že toto napojení neexistuje, pak tuto námitku v odvolání neuplatnil a ani v žalobě k tomuto tvrzení neuvedl žádné konkrétní údaje. Žalobcem sporovaný důvod, proč byl Městský úřad Stod dotazován, není právně významný pro právní posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí.
56. Námitka žalobce, že žalovaný nemohl napravit pochybení prvoinstančního orgánu při označení pozemků ohledně dopravního připojení, není důvodná, protože podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Naopak, žalovaný postupoval naprosto správně, pokud k námitce žalobce nepřesné označení pozemků identifikoval a chybu v napadeném rozhodnutí odstranil vysvětlením, že pozemky parc. č. x a x vlastněné obcí Chotěšov jsou veřejnými prostranstvími užívanými pro připojení na pozemní komunikaci.
57. **K pátému okruhu žalobních námitek** soud uvádí následující.
58. Námitka, že nebyl doložen dodatek technické zprávy o předmětu skladování ve skladové hale (jiná stavba) dle výzvy ze dne 6. 1. 2017, se mýlí předmětem řízení, když soud aprobejuje vypořádání této námity žalovaným na str. 7 napadeného rozhodnutí, že hala není předmětem dodatečného stavebního povolení.
59. Námitka, že v žádosti absentoval popis stavebního záměru z hlediska budoucího provozu a jeho vlivu na okolí, je též nedůvodná a soud aprobejuje vypořádání této námity žalovaným na str. 7 napadeného rozhodnutí, že účel zpevnění plochy a sloupů (oplocení se žalobce netýká) je z napadeného rozhodnutí jednoznačný. K tomu soud dodává, že se ztotožňuje se žalovaným, že není na místě do rozhodnutí uvádět, že účelem zpevnění plochy je plochu zpevnit a účelem sloupů pro umístění kamerového systému je umístit kamerový systém. Účinky stavby jsou popsány v projektové dokumentaci (bod A.3 a B.1 a B.2). Žalobce ostatně ani v žalobě neuvádí, jak by se jím namítaná vada měla odrazit v nezákonnosti napadeného rozhodnutí s vlivem do jeho vlastnických práv.
60. **K šestému okruhu žalobních námitek** soud uvádí, že tyto námitky jsou ze své podstaty nedůvodné a žalovaný je ve svém rozhodnutí na straně 7 naprosto správně vypořádal: Právní předpisy nijak neomezují správní orgán v počtu prodloužení lhůty k doplnění podkladů a případné s tím spojené frustrace žalobce jsou v tomto ohledu právně bezvýznamné.
61. **K sedmému okruhu žalobních námitek** soud uvádí, že i tyto námitky jsou nedůvodné a žalovaný je ve svém rozhodnutí na straně 7 a 8 zcela správně vypořádal. Předmětem řízení

o žádosti o dodatečné povolení stavby nebylo sankcionování stavebníka stavby. Dodatečné povolení stavby zhotovené bez stavebního povolení stavební zákon výslovně připouští (§ 129 odst. 3 stavebního zákona). Pokud žalobce argumentoval obecnými nešvary stavebních řízení, pak nešlo o námitku vztahující se k nezákonnosti napadeného rozhodnutí, šlo tedy o námitku irelevantní.

62. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

63. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. prosince 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu